

post ĉiu vorto por plifaciligi la komprenon. Certe ekzistas mankoj, ekz. laŭ Couturat kaj Leau ĝi tro dependas de la franca, leksike, gramatike, sintakse; la derivadsistemo estas arbitra, ekz. la sistemo de antonimoj, la paŭzo inter la vortoj ĝenas la lingvan intonacion; ĝi povas servi por komunikado nur sur la baza nivelo ktp.

Solresol estis tamen eksterordinare populara. En 1869 fondis la vidvino de la aŭtoro en Parizo „Centran komitaton por studo kaj progreso de Solresol”, kiun dum 30 jaroj prezidis Vincent Gajewski. Lia filo Boleslas publikigis Solresol-gramatikon en 1902. Solresol estis agnoskita de „Institute de France” (Instituto de Francio) en Parizo, urbaj institutoj de Metz, Rouen kaj Bordeaux, de ĵurioj de internaciaj ekspozicioj en Parizo en 1855 kaj en Londono en 1862, de deknaŭ estraraj komisionoj de kleraj societoj, kaj individue de kleruloj kiel Alphonse de Lamartine kaj Victor Hugo. Ankoraŭ je la komenco de la dudeka jarcento ekzistis uzantoj de Solresol, ekz. la franca armeo havis ideon uzi ĝin dum la unua mondmilito, ĉar ĝi estas distanckomunikebla kaj povus konfuzigi la malamikojn. Reĝisoro Steven Spielberg uzis ĝin en la filmo „Close encounters of the third kind” kiel lingvon uzatan de eksterteruloj por komuniki kun homoj. Simile kiel por aliaj planlingvoj, reinteresiĝas pri ĝi uzantoj de interreto: ĝi aperis jam en la unua portalo por conlangs, „Langmaker” en la jaroj 1990-aj, ekzistas prilaboro farita de George Boeree. En 2008 eldoniĝis libro en Esperanto pri ĝi. Ree ekzistas grupoj de uzantoj kaj interesitoj, komunikantaj tra interretaj forumoj. Ekzemple, la „Sidosi Community’s Solresol, a comprehensive, up-to-date, and most importantly permanent resource for learning Solresol” (<http://www.sidosi.org/community>) arkivas dokumentojn pri Solresol kaj ties agadoj kaj prezentas retpaĝon por aŭtomata traduko inter la angla lingvo kaj Solresol: www.sidosi.org/translator. La frazon „those of us who really want to learn the Language of Music should increase the amount of time we use to talk with it” ĝi tradukas kiel: „*Lasi mire dofalosi mifala fa sidosi solresol domifala la limisol lasi doredore dore lamilasi fa domilado midolosi dofa*”.

6.3.2. Transiro

La universale parolata latina lingvo en la 18-a jc. komencis cedi sian lokon al eŭropaj naciaj lingvoj, kiuj, estinte vortare kaj gramatike kodigitaj, scipovis produkti propran literaturon eĉ sciencan kaj strebi pri internaciaj kontaktoj (precipe la franca). Aperis tamen ideo, ke la *latina bazo* estus utila por la universala lingvo. Ĝi ne plu servis, kiel ĉe Komenský, kiel materialo por klarigi aposterioran metodon de lingvoplanado, sed kiel lingvistika elirfonto. (La vera florado de latindevenaj projektoj komenciĝas tamen nur fine de la 19-a jarcento.) En la jaro 1732 eldoniĝis en Germanio la projekto, kies „fundamento estas deprenita de la latina lingvo, sed ĉio estas tiel ordigita, ke, foriginte ĉiujn malfacilaĵojn, oni respektas konstantan analogion sen iu ajn escepto”, kiel asertas la aŭtoro. Li nomas sin „*Carpophilus*” kaj sian proponon „konsilo pri universala skribmaniero” (scripturae oecumenicae consilium), montrante la konon de tiutempe florumantaj pazigrafioj. Tamen temas ne pri nura pazigrafio, sed pri kompleta lingvo, ne tute aposteriore latinida, ĉar ekzemple la deklinacio okazas helpe de prepozicioj *ha, he, ho*, pluralo de substantivo finiĝas je *-im* – do en la gramatiko observeblas certagrada apriorereco. Konatas specimeno de teksto. Temas pri la unua intenca provo faciligi la latinan lingvon por la internacia komunikado.